

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14.09.2015, sp. zn. 21 Cdo 30/2015, ECLI:CZ:NS:2015:21.CDO.30.2015.1

Číslo: 63/2016

Právní věta: O neúčinnosti doručení rozhoduje odesílající soud podle ustanovení § 50d o. s. ř. jen pro účely řízení, které u něho (ještě) probíhá. Vydal-li rozhodnutí, kterým se řízení u něho končí, je proto vyloučeno, aby odesílající soud poté posuzoval podle ustanovení § 50d o. s. ř. neúčinnost jeho doručení. Za omluvitelný důvod, pro který účastník zmeškal lhůtu, je třeba ve smyslu ustanovení § 58 odst. 1, věty první, o. s. ř. považovat jak překážku (událost), která účastníku řízení nebo jeho zástupci objektivně (nezávisle na jejich vůli) zabránila učinit včas příslušný procesní úkon, tak i okolnost účastníkem řízení nebo jeho zástupcem případně způsobenou nebo jinak zaviněnou, jestliže ji lze považovat - zejména za přihlédnutí ke všem okolnostem případu a k poměrům účastníka nebo jeho zástupce - za omluvitelnou.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 14.09.2015

Spisová značka: 21 Cdo 30/2015

Číslo rozhodnutí: 63

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Doručování

Předpisy: § 50d o. s. ř. ve znění do 31.12.2013
§ 58 odst. 1 o. s. ř. ve znění do 31.12.2013

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2014, sp. zn. 16 Co 8/2014.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Jeseníku dne 30. 5. 2012 domáhal, aby bylo určeno, že je neplatná výpověď z pracovního poměru, kterou mu dala žalovaná dopisem ze dne 3. 1. 2012 podle ustanovení § 52 písm. c) zák. práce.

2. Okresní soud v Jeseníku rozsudkem ze dne 13. 3. 2013, č. j. 4 C 31/2012-63 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 17 172, 32 Kč k rukám advokáta Mgr. F. D. Rozsudek byl (tehdejšímu) zástupci žalobce advokátu Mgr. J. S. doručen - jak

vyplývá z obsahu spisu – do datové schránky „fikcí 22. 4. 2013“.

3. Odvolání, které žalobce proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podal „u soudu“ dne 9. 5. 2013, Okresní soud v Jeseníku usnesením ze dne 23. 8. 2013, č. j. 4 C 31/2012-87, jako opožděně odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Dospěl k závěru, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně, neboť lhůta k podání odvolání marně uplynula již dnem 7. 5. 2013.

4. Žalobce dne 5. 9. 2013 podal proti tomuto usnesení soudu prvního stupně odvolání a navrhl, aby byla vyslovena neúčinnost doručení rozsudku soudu prvního stupně žalobci (jeho zástupci advokátu Mgr. J. S.) a aby žalobci bylo prominuto zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně. Své návrhy odůvodnil tím, že advokát Mgr. J. S. byl v době doručování rozsudku soudu prvního stupně hospitalizován, že „po návratu z nemocnice rozsudek žalobci neprodleně dne 25. 4. 2013 e-mailem přeposlal s písemnou informací o datu doručení dne 25. 4. 2013“ a že „vzhledem k trvající dlouhodobé zdravotní indispozici se s Mgr. J. S. dohodl na ukončení zastupování ke dni 9. 5. 2013, aby stihl podat alespoň blanketní odvolání“. Protože vycházel z informace poskytnuté Mgr. J. S. o datu doručení rozsudku soudu prvního stupně dne 25. 4. 2013, zatímco ve skutečnosti došlo k doručení „fikcí“ již dne 22. 4. 2013, jsou podle názoru žalobce dány „vážné a omluvitelné objektivní důvody“, které mu bránily podat odvolání včas.

5. Okresní soud v Jeseníku usnesením ze dne 3. 12. 2013, č. j. 4 C 31/2012-121, oba žalobcovy návrhy zamítl. Soud prvního stupně zjistil, že advokát Mgr. J. S. byl v době od 9. 4. 2013 do 10. 6. 2013 „v pracovní neschopnosti, v nemocnici byl hospitalizován od 9. 4. 2013 do 18. 4. 2013“ a že po návratu z nemocnice si vzal domů z kanceláře počítač, prostřednictvím kterého měl přístup k datové schránce ve dnech 23. 4. a 24. 4. 2013, a dovodil, že advokát Mgr. J. S. byl schopen podat včas „odvolání minimálně v blanketní formě“, když si rozsudek soudu prvního stupně „vzvedl nejpozději 23. 4., případně 24. 4. 2013“. Návrh na prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání soud prvního stupně zamítl též proto, že s tímto návrhem je třeba spojit také zmeškaný úkon, což se nestalo.

6. K odvolání žalobce Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 30. 4. 2014, č. j. 16 Co 8/2014-137, potvrdil usnesení soudu prvního stupně. Odvolací soud dospěl k závěru, že návrh na určení neúčinnosti doručení byl žalobcem podán opožděně, neboť podle obsahu spisu se advokát Mgr. J. S. „s doručovanou písemností“ seznámil nejpozději dne 25. 4. 2013 a návrh na určení neúčinnosti doručení byl podán až dne 5. 9. 2013, tedy po uplynutí patnáctidenní lhůty uvedené v ustanovení § 50d odst. 1 o. s. ř. Vzhledem k tomu, že Mgr. J. S. byl hospitalizován v nemocnici do 18. 4. 2013, mohl se do datové schránky „přihlásit“ včas (nejpozději dne 22. 4. 2013, kdy nastala „fikce“ doručení); kdyby advokát Mgr. J. S. „vynaložil potřebnou pečlivost“, mohl by včas podat odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně. Opožděně byl podle odvolacího soudu podán také návrh na prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, neboť zdravotní stav Mgr. J. S. nebyl natolik závažný, aby do 7. 5. 2013 nemohl „podat včas alespoň tzv. blanketní odvolání“; okolnost, že Mgr. J. S. „mylně vycházel z toho, že rozsudek mu byl doručen „až skutečným přijetím dne 25. 4. 2013, a nikoliv náhradně dne 22. 4. 2013“, nelze pokládat za omluvitelný důvod zmeškání lhůty k odvolání. Navíc, „případná překážka spočívající v nepříznivém zdravotním stavu Mgr. J. S. odpadla nejpozději dne 10. 6. 2013 (ukončením jeho dočasné pracovní neschopnosti), resp. dne 9. 5. 2013, kdy žalobce vypověděl plnou moc Mgr. J. S. a téhož dne si zvolil nového zástupce Mgr. B.“, žalobce však návrh na prominutí zmeškání lhůty k odvolání podal teprve dne 5. 9. 2013, tedy po uplynutí patnáctidenní lhůty uvedené v ustanovení § 58 odst. 1 o. s. ř.

7. Krajský soud v Ostravě poté usnesením ze dne 30. 7. 2014, č. j. 16 Co 138/2014-147, potvrdil usnesení soudu prvního stupně ze dne 23. 8. 2013, č. j. 4 C 31/2012-87 a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 10 221 Kč k rukám advokáta Mgr. F. D. Ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně v tom, že žalobce podal odvolání proti rozsudku

soudu prvního stupně ze dne 13. 3. 2013 opožděně.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti usnesení odvolacího soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 16 C 8/2014-137, podal žalobce dovolání. Namítá, že se o zmeškání lhůty k podání odvolání dozvěděl až dne 23. 8. 2013, kdy mu bylo doručeno usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí odvolání pro opožděnost. Soudy náležitě nepřihlédly k tomu, že Mgr. J. S. přestal žalobce zastupovat dne 9. 5. 2013 a že žalobce se o pochybení ohledně data doručení rozsudku dozvěděl až v září 2013, když do té doby „žalobce ani jeho nový právní zástupce neměli, s ohledem na zákon o advokacii, důvod pochybovat o ústní a písemné informaci advokáta Mgr. S., že rozsudek mu byl doručen dne 25. 4. 2013“. Podle žalobce nemůže obstát názor odvolacího soudu, podle kterého advokát Mgr. J. S. byl „schopen po návratu z nemocnice řádně převzít korespondenci, seznámit se s jejím obsahem a sepsat odvolání“, neboť „neschopnost Mgr. S. podat odvolání v jakékoliv, tedy i blanketní formě, osvědčuje jeho výpověď a dohoda se žalobcem o ukončení jeho právního zastoupení ke dni 9. 5. 2013, a to alespoň tak, aby stihl podat odvolání sám, nebo prostřednictvím nového právního zástupce“. Žalobce navrhl, aby dovolací soud změnil usnesení odvolacího soudu tak, že se jeho návrhům vyhovuje.

9. Žalovaná navrhla, aby dovolací soud odmítl dovolání žalobce. Uvedla, že opožděné podání odvolání žalobce nebylo způsobeno omluvitelnou překážkou na jeho straně a ani na straně jeho tehdejšího zástupce, z jehož „výslechu jednoznačně vyplynulo, že jeho zdravotní stav nebyl natolik špatný, aby nemohl opravný prostředek podat“, a že „situace, do které se žalobce dostal, vznikla v důsledku komunikace mezi ním a jeho právním zástupcem Mgr. S. a nemůže jít žalované k tíži“.

III.

Přípustnost dovolání

10. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že věc je třeba i v současné době - vzhledem k tomu, že řízení v projednávané věci bylo zahájeno v době před 1.1.2014 - posoudit (srov. Čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb.) podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31.12.2013 (dále jen „o. s. ř.“), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

11. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

12. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

13. V projednávané věci bylo pro rozhodnutí odvolacího soudu významné (mimo jiné) vyřešení otázek, za jakých předpokladů soud prvního stupně (jako „odesílající soud“) rozhoduje podle ustanovení § 50d o. s. ř. o neúčinnosti doručení svého rozsudku (usnesení), kterým se u něho řízení končí, jaký má vliv na počátek běhu patnáctidenní lhůty k podání návrhu na prominutí zmeškání lhůty podle ustanovení § 57 odst. 1 věty druhé, o. s. ř. okolnost, kdy se účastník dozvěděl o zmeškání lhůty, a co se rozumí ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 věty první, o. s. ř. „omluvitelným důvodem“,

pro který účastník zmeškal lhůtu. Vzhledem k tomu, že tyto otázky procesního práva dosud nebyly ve všech souvislostech v rozhodování dovolacího soudu vyřešeny, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobce je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV. Důvodnost dovolání

14. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je zčásti opodstatněné.

15. Nedošlo-li k doručení listiny při jednání nebo jiném úkonu soudu, doručí ji soud prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, má-li adresát zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha listiny (srov. § 45 odst. 2 větu první, o. s. ř. a § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „zákon o elektronických úkonech“). Listina, která byla doručována prostřednictvím veřejné datové sítě a která byla dodána do datové schránky, je doručena okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodané listině (srov. § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech). Nepřihlásí-li se do datové schránky oprávněná osoba ve lhůtě deseti dnů ode dne, kdy byla listina dodána do datové schránky, považuje se tato listina za doručenu posledním dnem této lhůty; to neplatí, je-li vyloučeno náhradní doručení (srov. § 17 odst. 4 zákona o elektronických úkonech). Uvedené doručení listiny do datové schránky má stejné právní účinky jako doručení do vlastních rukou (srov. § 17 odst. 6 zákona o elektronických úkonech).

16. Odesílající soud rozhodne, že doručení je neúčinné, jestliže se účastník nebo jeho zástupce nemohl z omluvitelného důvodu seznámit s doručenu listinou; učiní tak na návrh (návrh však „nelze podat poté, co již nabyl právní moci rozsudek, kterým bylo vysloveno, že se manželství rozvádí, že je neplatné nebo že zde není, a rozsudek, kterým bylo vysloveno zrušení, neplatnost nebo neexistence registrovaného partnerství“) nebo – ve věcech uvedených v ustanovení § 120 odst. 2 o. s. ř., „jde-li o nesporné řízení“ – i bez návrhu, je-li „podle obsahu spisu zřejmé, že účastník nebo jeho zástupce se z omluvitelného důvodu nemohl seznámit nebo neseznámil s listinou“ (srov. § 50d odst. 1, 2 a 3 o. s. ř. a § 17 odst. 5 zákona o elektronických úkonech).

17. O neúčinnosti doručení odesílající soud rozhoduje – jak vyplývá ze znění a smyslu ustanovení § 50d o. s. ř. – jen pro účely řízení, které u něho (ještě) probíhá. Vydal-li soud rozhodnutí (rozsudek, usnesení nebo platební rozkaz), kterým se řízení u něho končí, nelze z ustanovení § 50d o. s. ř. úspěšně dovozovat, že by mohl (i nadále) posuzovat okolnosti významné pro závěr, zda rozhodnutí jím vydaná byla řádně a účinně doručena, a zda tedy jsou pravomocná a vykonatelná, popřípadě kdy nabyla právní moci nebo se stala vykonatelnými. Je-li soud v řízení o výkon rozhodnutí (soud a soudní exekutor v exekučním řízení) oprávněn přezkoumávat správnost potvrzení o vykonatelnosti všech titulů pro výkon rozhodnutí (exekuci), včetně titulů vydaných v občanském soudním řízení (srov. § 275 odst. 2 o. s. ř. a § 52 odst. 1 ex. řádu), je-li soud prvního stupně povinen odmítnout opožděné odvolání a dovolání (§ 208 odst. 1 a § 241b odst. 1 o. s. ř.), je-li odvolací soud povinen odmítnout opožděné odvolání, nerozhodl-li o odmítnutí soud prvního stupně, ačkoliv odvolání bylo podáno opožděně (§ 218a o. s. ř.), je-li dovolací soud povinen odmítnout opožděné dovolání, nerozhodl-li o odmítnutí soud prvního stupně, ačkoliv dovolání bylo podáno opožděně (§ 243c odst. 3 o. s. ř.), a je-li soud povinen zamítnout opožděně podanou žalobu pro zmatečnost nebo žalobu na obnovu řízení (srov. § 233 až § 235, § 235e odst. 1 a § 235f o. s. ř.), znamená to (mimo jiné), že nikoliv odesílajícímu soudu, ale soudům v řízení o výkon rozhodnutí (v exekučním řízení) nebo soudům příslušným ke zkoumání opožděnosti (řádnych a mimořádných) opravných prostředků přísluší – jako nutný předpoklad pro jejich rozhodování – také posuzování toho, zda doručení rozhodnutí proběhlo řádně (v souladu se zákonem) a účinně (zda tu není omluvitelný důvod, pro který se účastník nebo jeho

zástupce nemohl s řádně doručeným rozhodnutím seznámit).

18. V projednávané věci žalobce podal návrh na určení neúčinnosti doručení rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 4 C 31/2012-63, až poté, co bylo řízení u odesílajícího soudu skončeno. Již z tohoto důvodu – jak vyplývá z výše uvedeného – nemohl být jeho návrh úspěšný.

19. Soud promine zmeškání lhůty (a tedy také lhůty k podání odvolání) tehdy, jestliže účastník nebo jeho zástupce ji zmeškal z omluvitelného důvodu, a byl proto vyloučen z úkonu, který mu přísluší (srov. § 58 odst. 1 větu první o. s. ř.). Návrh je třeba podat do patnácti dnů po odpadnutí překážky a je s ním třeba spojit i zmeškaný úkon (srov. § 58 odst. 1 větu druhou, o. s. ř.).

20. Účelem (smyslem) institutu prominutí zmeškání lhůty je umožnit účastníku řízení provést procesní úkon, k němuž je oprávněn, jestliže k němu zmeškal lhůtu „z omluvitelného důvodu“. Po účastníku řízení nelze spravedlivě požadovat, aby nesl následky zmeškání lhůty, jestliže nastane překážka nebo jiná okolnost, která mu zabrání provést procesní úkon včas. Tato překážka nebo jiná okolnost – má-li být důvodem k prominutí zmeškání lhůty – musí představovat „omluvitelný důvod“; příčina toho, proč účastník zmeškal lhůtu k úkonu, tedy musí mít s ohledem na její povahu, nepředvídatelnost, závažnost, rozsah nebo z jiných důvodů aspekt ospravedlnitelnosti (toho, co lze v dané situaci omluvit). Omluvitelným důvodem jsou nejen události mající objektivní povahu, ale i okolnosti účastníkem nebo jeho zástupcem způsobené či jinak zaviněné, jestliže je lze za dané situace považovat za omluvitelné (za důvod ospravedlňující zmeškání lhůty). Za omluvitelný důvod, pro který účastník zmeškal lhůtu, je tedy třeba ve smyslu ustanovení § 58 odst. 1 věty první, o. s. ř. považovat jak takovou překážku (událost), která účastníku řízení nebo jeho zástupci objektivně (nezávisle na jejich vůli) zabránila učinit včas příslušný procesní úkon, tak i okolnost účastníkem řízení nebo jeho zástupcem případně způsobenou nebo jinak zaviněnou, jestliže ji lze považovat – zejména za přihlídnutí ke všem okolnostem případu a k poměrům účastníka nebo jeho zástupce – za omluvitelnou.

21. V projednávané věci žalobce zmeškal lhůtu k odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 4 C 31/2012-63 – samozřejmě za předpokladu, že jeho (tehdejšímu) zástupci advokátu Mgr. J. S. byl rozsudek soudu prvního stupně doručen řádně a účinně – proto, že ho advokát Mgr. J. S. mylně informoval o tom, že mu rozsudek byl doručen dne 25. 4. 2013, zatímco ve skutečnosti „fikce doručení“ nastala již dne 22. 4. 2013; advokát Mgr. J. S. byl v době od 9. 4. do 10. 6. 2013 uznán dočasně práce neschopným, v době od 9. 4. do 18. 4. 2013 byl hospitalizován v nemocnici a „poté, co stáhnul rozsudek z datové schránky“, o tom informoval žalobce, udělal však – jak se vyjádřil dne 28. 11. 2013 před soudem prvního stupně – „chybu, že si nevytiskl doručenkou“ a že proto nezjistil dřívější doručení rozsudku „fiktivně“. I když ke zmeškání lhůty k odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 4 C 31/2012-63, došlo v důsledku „zaviněného jednání“ (tehdejšího) zástupce žalobce advokáta Mgr. J. S., je třeba přihlídnout také k situaci, v jaké se tehdy advokát Mgr. J. S. nacházel, a dovodit, že šlo sice „o jeho chybu“, avšak ospravedlnitelnou; ke zmeškání lhůty k odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně tedy došlo z omluvitelného důvodu.

22. Podání návrhu na prominutí zmeškání lhůty imanentně předpokládá, že účastník ví o tom, že lhůtu (on nebo jeho zástupce) zmeškal, a že je proto z procesního úkonu, který mu (jinak) přísluší, vyloučen; nelze totiž úspěšně dovozovat, že by účastníku mohla uplynout patnáctidenní lhůta k podání návrhu na prominutí zmeškání lhůty uvedená v ustanovení § 58 odst. 1 větě druhé o. s. ř. ještě dříve, než se o zmeškání lhůty vůbec dozvěděl.

23. V projednávané věci byla příčinou toho, proč žalobce zmeškal lhůtu k odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 4 C 31/2012-63, mylná (chybná) informace poskytnutá jeho (tehdejší) zástupcem advokátem Mgr. J. S. o době, kdy mu byl rozsudek doručen.

Patnáctidenní lhůta k podání návrhu na prominutí zmeškání lhůty proto mohla začít běžet teprve ode dne, kdy se žalobce (jeho „současný“ zástupce) dozvěděl o tom, že mu jeho (tehdejší) zástupce advokát Mgr. J. S. poskytnul tuto mylnou (chybnou) informaci.

24. Žalobci nelze důvodně vytýkat ani to, že by s návrhem na prominutí zmeškání lhůty k odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 4 C 31/2012-63, nespojil zmeškaný úkon (odvolání). Žalobce podal odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 4 C 31/2012-63, „u soudu“ již dne 9. 5. 2013, tedy dříve, než učinil návrh na prominutí zmeškání lhůty. Podle ustálené judikatury soudů je podmínka, aby s návrhem na prominutí zmeškání lhůty byl spojen i zmeškaný úkon, splněna, jestliže účastník učinil zmeškaný úkon již dříve (srov. například usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 5. 2003 sp. zn. 9 Cmo 188/2003, které bylo uveřejněno pod č. 23 v časopise Soudní judikatura, roč. 2004).

25. Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu ve výroku, kterým bylo potvrzeno usnesení okresního soudu o zamítnutí návrhu na určení neúčinnosti doručení rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 4 C 31/2012-63, je – i když nikoliv ze zcela přílehavých důvodů – věcně správné. Protože nebylo zjištěno, že by (v tomto výroku) bylo postiženo některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o. s. ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř. nebo v § 229 odst. 3 o. s. ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobce podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. v tomto rozsahu zamítl.

26. Ve výroku, kterým bylo potvrzeno usnesení okresního soudu o zamítnutí návrhu na prominutí zmeškání lhůty k odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Jeseníku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 4 C 31/2012-63, usnesení odvolacího soudu není správné (v souladu se zákonem), neboť spočívá na chybném právním posouzení věci; protože nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu v tomto výroku zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že na zrušeném rozhodnutí je závislé usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2014, č. j. 16 Co 138/2014-147, zrušil Nejvyšší soud i toto usnesení (§ 243e odst. 2 věta třetí, o. s. ř.) a věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu (Krajskému soudu v Ostravě) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první, o. s. ř.).